

Jeg havde fornøjelsen af at anmelde Karen Schultz' første erindringsroman sidste år, og dengang efterlyste jeg svar på, hvad der videre hændte. Det må man sige er blevet taget til efterretning – måske ikke min fortjeneste – men nu er der i hvert fald udkommet et bind nr. 2 og derpå står, at der i alt kommer fem.

Lad det være sagt med det samme: Karen Schultz skriver med tydelig passion for sin egen historie om at finde sig selv, og det smitter af på læseren. Men der kunne godt have været en strammere redigering, da det samlede indtryk desværre er noget mere fragmenteret end i den første bog.

Meget af bogen foregår i start-80'ernes København, hvor man virkelig får indblik i, hvordan det var at være blandt de første kvinder i det danske militær. Vi hører om drengepigen, der forsøger at leve op til det store præstationspres, som selv oberster knækker under, men som indeni tvivler på sig selv. Vi oplever hende hvirvle rundt mellem kærester og betvivle sin egen seksuelle orientering. Som i slutningen af første bog, er persongalleriet både bredt og omskifteligt. Fx fremstår kæresten Klaus som et omrids af et menneske, men der er aldrig nogen klar karakteristik af ham. Han ryger hash, han har blå øjne. Men hvem er han, og hvordan har han påvirket hende? Pludselig er han væk, og andre karakterer overtager fortællingen. Det virker som om, Schultz skriver hudløst ærligt og kronologisk om begivenhederne, men effekten bliver, at det mere er som at læse en dagbog end en roman med fuldt realiserede karakterer. Midt i bogen er vi pludselig på Mallorca til et sexshow. Her ville det være interessant at høre, hvad forfatteren kobler til denne oplevelse. I stedet får vi blot en nøgtern beskrivelse af sædsprøjt og kollektiv liderlighed. Pludselig er vi i haven på Møn og nutiden i et par sider, så tilbage til København igen. I den første bog virkede disse skift som øer af helle mellem de klaustrofobiske fortællinger. Desværre har de i dette bind nærmere den effekt, at de forvirrer, fordi man taber overblikket over det enorme persongalleri. Det tager også lidt af spændingen af fortællingen. Nu ved vi jo, at det hele ender godt sammen med Lykke-Per.

Enkelte scener er fremragende, som fx når den tørre historielærer på militærskolen opdager balleaftryk på sin overheadprojektor. Her er det næsten som at se en gammel dansk film a la *39 sømænd og en pige*, eller hvad de ellers hed. Schultz har også møder med hele tre af datidens fremtrædende personligheder, Simon Spies, Hans Engell og Dronning Margrethe. Her lever hendes beskrivelser særligt sanseligt og spændende.

Men beskrivelserne bruges desværre også på en måde, så det bliver tåkrummende læsning. Potentielle partnere er ofte beskrevet ganske overfladisk; *"Høj, bredskuldret, synkron i sine halvdele, velproportioneret oppe som nede, lysblond, mild og med en maskulin sødme som ikke mange af kadetterne havde"*. Kvindelige sexpartnere må ikke have deller og en venindes væsentligste kvalitet synes for hovedpersonen at være, at hun har tabt sig og holdt vægten. Det giver mindelser om Charlie Chaplins selvbiografi, hvor han beskriver én af sine mange kvindelige erobringer simpelthen således, *"Upper regional domes immensely expansive."* Det ville være interessant at se den rå liderlighed, sublimt oplevet af den unge kvinde, blive reflekteret over af den modne kvinde. Hvorfor så meget fokus på sex? Hvordan mon mændene havde det med, at hun tjekkede dem ud, mens de stod på militær parade? At blive grinet ad, når de ikke formåede at give hende orgasme på første date? Det er ikke i de seksuelle møder, at hun træder frem som en interessant karakter.

Det gør hun til gengæld i angsten og i ensomheden. Her kan man virkelig mærke smerten og den tunge arv, hun beskrev så indgående i den forrige roman: *"Jeg var en sløs, en hore der slingrede mig igennem og ganske vist gjorde indtryk på nogen, for kvik var jeg, og sød kunne jeg være, men dem der kunne se igennem mig ville opdage denne dåre, denne bedrager der slet ikke var så god og dygtig"*. Man lider virkelig med hende, når hun står og klamrer sig til rækværket på Vordingborg station, fordi hun er bange for at komme til at kaste sig ud på skinnerne. Og man vrider sig, når hun fortæller, at hun egentligt bare ønskede at tale med nogen, men i stedet fik udleveret piller.

Uren 2 er skrevet hurtigt efter den første bog, så denne anmelder håber, at de næste tre bøger bliver til med tid til at redigere og udfolde persongalleriet. Ellers bliver det svært at fortsætte med at se Uren-serien som et interessant projekt.

Af Michelle Angelica Kaptain, psykolog

